

7. 9. 2001

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Soutěž a druhová doménová jména

Druhové internetové adresy budí vášně z řady důvodů právních i mimoprávních. Zdá se že významným hybatelem práva této problematiky jsou německé soudy. Ty již v minulosti napadly registraci některých obecných označení jako internetové adresy zejména z důvodu oprávněného očekávání veřejných informací ze strany veřejnosti.

Soutěž a druhová doménová jména

Druhové internetové adresy budí vášně z řady důvodů právních i mimoprávních. Zdá se že významným hybatelem práva této problematiky jsou německé soudy. Ty již v minulosti napadly registraci některých obecných označení jako internetové adresy zejména z důvodu oprávněného očekávání veřejných informací ze strany veřejnosti. Zemský soud v Mannheimu dne 8. března 1996 rozhodl, že pod doménovým jménem očekává uživatel internetu nejen informace o městě Heidelbergu, ale i informace města Heidelberg. Podobný pohled na věc uplatnil Zemský soud v Kolíně, když rozhodl, že pod doménou uživatelé internetu očekávají informace o drahách a vlakové dopravě a vyhověl tak svým předběžným opatřením společnosti Deutsche Bahn AG.

Vztah soutěžního práva a druhových doménových jmen byl před nedávnou dobou významně ovlivněn rozhodnutím Zemského soudu v Mnichově ve věci Graefe & Partner v. Maia Steinert & spol. z 16.11.2000. V této věci mnichovský soud rozhodl, že internetová adresa, která se skládá z německého slova Rechtsanwälte (advokáti) a národní domény () porušuje soutěžní předpisy. Konkrétně soud prohlásil za protisoutěžní stav, kdy uživatelé internetu jsou směřováni prostřednictvím druhového označení Rechtsanwälte na webovou stránku jediné advokátní kanceláře, takže jiným soutěžitelům je znemožněno toto jedinečné druhové označení své profese používat.

Soud však odmítl následující argumenty žalobce

1. tím, že žalobce danou doménu nepoužíval jako svoji domovskou stránku, ale pouze z ní odkazoval na jinou domovskou adresu () vlastně zkoumanou doménu neužíval; internauti byli z dané domény automaticky přeměřováni na jinou domovskou stránku;
2. sporná internetová adresa údajně nebyla zachycována vyhledávači, a tudíž neovlivňovala uživatele vyhledávající na internetu;
3. internetová adresa je pouze počítačové označení které nemá za cíl získávání klientů;
4. soutěžící firmy mohly použít obdobné strategie.

Vedle svého doménového jména měl žalobce Graefe & Partners práva k internetové adrese od roku 1995, jakkoliv na ní neměl žádný obsah. 16.3.2000 sdělil žalovaný dopisem žalobci, že užívání sporné adresy je zavádějící a protisoutěžní. Žalovaný také žádal, aby žalobce přestal užívat danou adresu a zaplatil 10 000 DEM za jakékoli porušení této dohody. Žalobce nato podal žalobu.

Žalobce tvrdil, že adresa není zanesena do žádného z obecně používaných vyhledávačů a proto nebrání standardním metodám lokalizace služeb na internetu. Tvrdil dále, že uživatel internetu který hledal právní služby určitého typu nebo na určitém území a kombinoval takový druh služby se slovem Rechtsanwälte, takovou službu jistě našel. Dále tvrdil že uživatelé internetu jistě neočekávali úplný seznam všech poskytovatelů právních služeb, ani neočekávali portál, který by obsahoval hyperlinky všech německých advokátů.

Soud rozhodl, že uživatelé internetu se často vyhýbají vyhledávačům a hádají internetové adresy, aby rychleji získali požadovanou informaci. Soud citoval studii Fittkaua a Maasse, která shledala, že ze třiceti tisíc uživatelů německého internetu se téměř polovina snaží dostat se na běžně nepoužívané webové stránky hádáním adresy.

Soud konstatoval, že adresa může být charakterizována jako komplexní a snadno nalezitelná internetová adresa díky své druhové povaze, která ji činí zvláště ekonomicky hodnotnou: umožňuje snadněji dosáhnout domovské stránky žalobce a zaručuje více jejich načtení než jiné adresy. Soud také poznamenal, že používání sporné adresy se hodí pro směřování celého proudu potenciálních klientů, kteří zadají pojem Rechtsanwalte do vyhledávače, na jedinou advokátní kancelář. Jedinečnost této adresy přitom brání soutěžitelům, aby mohli své služby klientům nabízet při použití obdobné strategie a brání spotřebitelům možné srovnávání se službami nabízenými jinými soutěžiteli, neboť jde o nabídnutí služeb na internetu, která nezahrnuje možnost dalšího vyhledávání mezi soutěžiteli.

Soud dospěl k závěru, že taková situace vytváří neopodstatněnou výhodu majitele takové adresy vůči jeho soutěžitelům. Adresa přímo přeměrovává uživatele na domovskou stránku žalobce, aniž internaut kdy o této firmě slyšel a snažil se o ní získat informace. Soud proto došel k závěru, že přímým účelem této internetové adresy nebylo pouhé označení, jaké používají počítače k lokalizaci webových stránek, ale právě směřování klientů na firemní domovskou stránku. Používat termín Rechtsanwalte v internetové adrese soud dovolil žalobci pouze v případě, že k němu dodá rozlišující prvek, např. firemní jméno.

Pro české právní prostředí je toto rozhodnutí zajímavé nejenom tím, že česká judikatura na toto téma zatím neexistuje, ale hlavně proto, že německé rozhodnutí by zásadně mělo být vydáno v duchu evropskoprávních soutěžních předpisů, tedy stejného soutěžního práva, které na základě článku 64 asociační dohody ES-ČR by se mělo aplikovat i v České republice. Proto majitelé internetových adres typu , apod. možná mají ke vztahu ve své adrese nejistou budoucnost. Z poslední poznámky německého soudu však vyplývá, že podobně by rozhodl i v případech poskytování jiných než právních služeb.

Na rozhodnutí soudu jsou zajímavé ještě další dva aspekty. První z nich spočívá v tom, že soud ke konstatování protiprávnosti používání dané domény bere argument z oblasti práva ochranných známek: druhová označení jsou totiž vyloučena ze zápisu do rejstříku ochranných známek prakticky všude (srv. § 2/1, (c) a (d) zákona o ochranných známkách č. [137/1995 Sb.](#)). Tím nepřímou přispívá do další diskuse o povaze internetové adresy. Použitím argumentace z oblasti duševního vlastnictví totiž obnovuje úvahy o tom, zda doménová jména nepředstavují nový druh duševního vlastnictví.

Druhým zajímavým aspektem je otevřená otázka, zda a k jakým účelům lze tedy vůbec používat druhové názvy jakožto internetové adresy, nejsou-li doprovázeny konkrétním prvkem. Odpovědí na tuto otázku je totiž celá řada. Od komerčního portálu, přístupného pro všechny poskytovatele dané služby při splnění rovných podmínek, až po výhradu takových internetových adres jen pro profesní sdružení v dané oblasti.

JUDr. Pavel Svoboda
advokát a společník advokátní kanceláře Weinhold Andersen Legal

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Evropská unie mění pravidla plateb: více odpovědnosti, intenzivnější zpracování dat, více kontrol](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Odpovědnost zaměstnavatele a zaměstnance v souvislosti s využitím umělé inteligence](#)
- [Nový návrh zákona o platformové práci - 2. díl: Redefinice závislé práce](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [JIŘÍ HARNACH - VEŘEJNÉ ZAKÁZKY LIVE! - ČERVEN 2026](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)